

store Forventninger, vil blive mere end en jævn Middelmåadighed som Mand, og det Samme gjentager sig i alle Livets Stadier. Men jo mere man nu fortynder, Embedsmændenes Rækker, særligt de høieres, jo stærkere man ved Siden deraf gjør Krav paa dagligt Stid i daglig Gjening, jo mere man trykker de økonomiske Vilkaar, desto mere fjerner man Sandsynligheden for, at den rette Mand er at finde, naar den ledige Plads trænger til ham. Men det vil blive et søeligt Tab, hver Gang det ikke er Tilfældet.

Disse almindelige Bemærkninger, hvortil man i det foreliggende Lovforslag har fundet Anledning, ville forklare, at Flertallet har taget det Spørgsmaal under Overveelse, hvad der af det kunde gjøres for at forbedre Telegrafvæsenets Kaar. Særligt har Opmærksomheden været henvendt paa de to første Lønningsklasser. I Lønningsklassen A kan man saaledes ikke undgaa at bemærke, at Bestyreren af en Station som Fredericia, der i Omfang og Betydning kun faar lidt tilbage for Kjøbenhavn, er opsørt med en Lønning af 1500 Rd.; han har endogaa nu kun 1,000 Rd. Bestyrerne af de 7 efter Kjøbenhavn og Fredericia vigtigste Stationer lønnes med 1,200 Rd. hver. Efter en fra Ministeriet modtagen Oplysning have 20 af de 24, der henhøre under Lønningsklassen B, Anciennetet i Telegrafvæsenets Tjeneste fra 1853—56, medens deres Lønning er ansat til mellem 800 Rd. og 1,000 Rd. Ligeledes bør det bemærkes, at Oprykning fra Lønningsklassen C til B ikke giver den, der i førstnævnte Klasse har højeste Lønning, nogen Lønningsforbedring. Ved Behandlingen i Folkethinget ere de fire første Lønninger i Klassen A blevne nedsatte med 100 Rd. hver, ligeledes er der til hver af de to andre Klasser kommet en ny Afdeling med en lavere Lønningsfats, henholdsvis 800 og 400 Rd., men ved Siden deraf er der foretaget en Forandring med Hensyn til Alderstillet; der ogsaa kommer de lavere Lønne til gode, og ifølge hvilken den samlede Lønningssum vil blive lidt højere end efter Ministeriets Forslag.

Under Udvalgets Overveelser har det været foreslaaget dels at forhøje Lønningerne i de to første Klasser, dels at indbrømme en ubidtet Pensjonsret. I Erkjendelsen af, at der ved Lovforslaget, baade som det foreligger fra Regjeringen og nu er oversendt fra Folkethinget, er givet en Lønningsforbedring, der for Flere er forholdsvis ikke ubetydelig, har man forenet sig om at indskrænke sig til et Forslag med Hensyn til Pensjonsret. En Meningsforstjel imellem Thingene bør imidlertid ikke forhindre Lovforslaget fra at gaa igjennem, fordi det, som bemærket, selv i den Stikelse, det nu har, forbedrer mange af de Paagjældendes Stilling, men Spørgsmaalet om en Udvidelse af Pensjonsretten har hidtil ikke foreligget Folkethinget, og efter det

Ansørte er der formentlig de vægtigste Grunde til at drage det alvorlig frem til Folkethingets Overveelse. Efter en Forhandling med Indenrigsministeren har man forviiset sig om, at han, som hans Udtalelser ved Sagens 1ste Behandling i Folkethinget lode forvente, ikke vil modsætte sig Forslaget. Dette gaar ud paa; at der gives Kongelig Udnævnelse til dem, som høre til Lønningsklassen A, og at der, i Righed med hvad der finder Sted ved fjerde Lønningsklasse i Postvæsenet og Soldvæsenet, kan tildeles Halvdelen af de til Lønningsklassen B Henhørende Bestalling og Pensjonsberettigelse.

Et Mindretal (Breinholt) kan vel i Meget slutte sig til den Udvikling, som Flertallet foranstaaende giver af de Forhold i Almindelighed, der fremkaldes ved, og berøres af Embedsmænds utilstrækkelige Lønninger, uden dog derfor at kunne finde Konsekvenserne heraf fuldt anvendelige paa det foreliggende Tilfælde, og navnlig turde det Berettigede i en Uigestilling af Telegrafvæsenets Funktionærer og Sold- og Postvæsenets Embedsmænd være tvivlsom, idet disse to Staters Embeder sikkert maa indrømmes gennemgaaende at medføre et helt andet Ansvar, end Tilfældet i Reglen er med Bestillingerne under Telegrafvæsenet; thi medens Statens Indtægter for en væsentlig Del ere afhængige af Soldembedsmændenes Marvaagenthed, Konduite og strenge Redelighed, og medens der til Postvæsenets Omfjorg betros ikke alene store Pengesummer men ogsaa Mennekestil i ikke ringe Omfang, saa skjønnes det ikke, at de allerfleste Bestillinger under Telegrafvæsenet medføre andet Ansvar end de indleverede Depechers Hemmeligholdelse og nøiagtige Expedition, Ting, der desuden ere undersøgte en stærk, ja næsten skinsyg Kontrol af selve det Publikum, med hvilket Institutionen træder i nærmere Berøring, hvorimod det lige Modsatte snarest turde være Tilfældet overfor Forsømmelser fra f. Ex. Soldvæsenets Side. At den specielle Fordømmelse, der kræves af Telegrafisten, kan erhverves i langt kortere Tid og med langt ringere Beføstning end den, som er nødvendig for Sold- og Postfaget, formentlig ogsaa er et Moment imod en Uigestilling af de tre Fag, er i sig selv saa indlysende, at det neppe behøver at bemærkes.

Maa Mindretallet (Breinholt) saaledes allerede paa Grundlag af det her Antydede i Meget afvige fra den Opfattelse, som Flertallet herom gjør gjældende, saa befinder det sig i en endnu bestemt Uoverensstemmelse med den derpaa byggede Konklusion, der har affødt Udringsforslaget h., hvorved der vil staves en hel ny Klasse af pensionsberettigede Embedsmænd, der igjen med logisk Konsekvens ville drage flere efter sig f. Ex. Statsbanernes Bestillingsmænd, med, hvilke Sammenligningen